

Cauza C-306/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

9 iulie 2020

Instanța de trimitere:

Administratīvā apgabaltiesa (Letonia)

Data deciziei de trimitere:

4 iunie 2020

Reclamantă:

SIA Visma Enterprise

Pârât:

Konkurences padome (Consiliul Concurenței)

Obiectul procedurii principale

A acțiune introdusă de societatea comercială letonă SIA Visma Enterprise la Administratīvā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională, Letonia), în cadrul dreptului național al concurenței, având ca obiect anularea unei decizii a Latvijas Republikas Konkurences padome (Consiliul Concurenței din Republica Letonia, denumit în continuare „Consiliul”) prin care i s-a aplicat o amendă pentru motivul că în acordurile încheiate de această societate cu distribuitorii produselor sale (două programe de contabilitate) era prevăzută reținerea sau rezervarea clienților pentru distribuitorul în cauză pe o perioadă determinată (până la șase luni) înainte de încheierea contractului de vânzare-cumpărare, și anume pe durata desfășurării procesului de vânzare

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

În prezenta cauză, care privește o situație internă a statului [membru], dar în care sunt aplicabile norme naționale care sunt similare în esență normelor Uniunii în materie de concurență, instanța de trimitere solicită, în temeiul articolului 267 TFUE, interpretarea articolului 101 alineatul (1) TFUE, precum și a articolului 2 și a articolului 4 litera (b) din Regulamentul nr. 330/2010 pentru a se stabili:

- dacă un acord între un producător și mai mulți distribuitori în temeiul căruia distribuitorul care a înregistrat la producător o tranzacție potențială cu un client beneficiază, pentru o perioadă de șase luni de la această înregistrare, cu excepția cazului în care clientul își exprimă opoziția, de prioritate la finalizarea procesului de vânzare cu clientul în cauză trebuie considerat un acord interzis;
- dacă, și în ce condiții, un asemenea acord poate beneficia de exceptările prevăzute de legislația Uniunii Europene, printre altele, de cele privind sistemele de distribuție exclusivă;
- ce relevanță pot avea, în această privință, împrejurările potrivit cărora: i) celorlalte părți contractante (distribuitorii) nu li s-a aplicat o amendă, ii) cota de piață a rețelei de distribuție nu depășește 30 % și iii) clientul distribuitorului are dreptul să își exprime opoziția față de acest avantaj, precum și alte împrejurări din speță supuse analizei.

Întrebările preliminare

- 1) În conformitate cu o interpretare corectă a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, acordul dintre un producător și mai mulți distribuitori, în discuție în prezenta cauză (în temeiul căruia, pentru o perioadă de șase luni de la înregistrarea unei tranzacții potențiale, distribuitorul care a înregistrat primul tranzacția potențială beneficiază de prioritate la finalizarea procesului de vânzare cu utilizatorul final în cauză, cu excepția cazului în care utilizatorul își exprimă opoziția), poate fi considerat un acord între întreprinderi care are ca obiect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în sensul articolului 101 alineatul (1) [TFUE]?
- 2) Acordul dintre un producător și mai mulți distribuitori, în discuție în prezenta cauză, interpretat în conformitate cu dispozițiile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, prezintă indicii care permit să se aprecieze dacă un asemenea acord este sau nu este exceptat de la interdicția generală privind înțelegerile?
- 3) Acordul dintre un producător și mai mulți distribuitori, în discuție în prezenta cauză, interpretat în conformitate cu dispozițiile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, poate fi considerat o excepție? Excepția care permite încheierea de acorduri verticale ce prevăd o restrângere a vânzărilor active pe teritoriul exclusiv sau către grupul de clienți pe care furnizorul le-a rezervat în exclusivitate pentru el însuși sau le-a alocat în exclusivitate unui alt cumpărător, atunci când această interdicție nu limitează vânzările clienților cumpărătorului și atunci când cota de piață a furnizorului (reclamanta) nu depășește 30 %, se aplică numai sistemelor de distribuție exclusivă?
- 4) Acordul dintre un producător și mai mulți distribuitori, în discuție în prezenta cauză, interpretat în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, poate constitui un acord interzis numai pe baza

comportamentului ilicit al unui singur operator economic? În împrejurările din speță, interpretate în conformitate cu dispozițiile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, pot fi identificate elemente de probă privind faptul că un singur operator economic a participat la un acord interzis?

5) În împrejurările din prezenta cauză, interpretate în conformitate cu dispozițiile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, pot fi identificate elemente de probă ale unei reduceri (denaturări) a concurenței în cadrul sistemului de distribuție sau ale unui avantaj în beneficiul reclamantei ori ale unui efect negativ asupra concurenței?

6) În împrejurările din prezenta cauză, interpretate în conformitate cu dispozițiile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, în cazul în care cota de piață a rețelei de distribuție nu depășește 30 % (reclamanta este producător, iar cota sa de piață include și volumul vânzărilor realizate de distribuitorii săi), pot fi identificate elemente de probă privind efectele negative asupra concurenței în cadrul sistemului de distribuție și/sau în afara acestuia, iar acordul menționat este supus interdicției privind înțelegerile?

7) În conformitate cu articolul 101 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și cu articolul 2 coroborat cu articolul 4 litera (b) din Regulamentul nr. 330/2010 al Comisiei din 20 aprilie 2010:

- exceptarea se aplică unui sistem de distribuție prin care: i) distribuitorul (comerciantul) alege el însuși clientul potențial cu care va colabora, ii) furnizorul nu a stabilit în prealabil, pe baza unor criterii obiective, clar cunoscute și verificabile, un grup specific de clienți pentru care fiecare distribuitor își va presta serviciile, iii) la cererea distribuitorului (comerciantul), furnizorul constituie o rezervare de potențiali clienți pentru acest distribuitor, iv) ceilalți distribuitori nu cunosc sau nu au fost informați în prealabil cu privire la rezervarea potențialului client sau potrivit căruia v) singurul criteriu pentru rezervarea unui client potențial și pentru instituirea sistemului de distribuție exclusivă rezultă în favoarea unui distribuitor determinat este cererea acestui distribuitor, iar nu o decizie a furnizorului sau potrivit căruia vi) rezervarea rămâne în vigoare timp de șase luni de la înregistrarea tranzacției potențiale (după care distribuția încetează să mai fie exclusivă)?
- se poate considera că vânzările pasive nu sunt restrânse în cazul în care acordul dintre furnizor și distribuitor include o dispoziție potrivit căreia cumpărătorul (utilizatorul final) poate să își exprime opoziția față de acea rezervare, însă acesta din urmă nu a fost informat cu privire la o asemenea dispoziție? Comportamentul cumpărătorului (utilizatorul final) poate să influențeze (să justifice) conținutul acordului dintre furnizor și distribuitor?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Articolul 101 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

Articolul 2 și articolul 4 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 330/2010 al Comisiei din 20 aprilie 2010 privind aplicarea articolului 101 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene categoriilor de acorduri verticale și practici concertate (JO 2010, L 102, p. 1)

Jurisprudența Curții de Justiție

Hotărârea Curții din 14 martie 2013, Allianz Hungária Biztosító și alții (C-32/11, EU:C:2013:160), punctul 20

Cadrul juridic național

Konkurences likums (Legea concurenței) (*Latvijas Vēstnesis*, nr. 151, 23.10.2001, cu modificările ulterioare) (denumită în continuare „Legea concurenței”), articolele 1, 2 și 11 [textul articolului 11 alineatul (1) din această lege este, în esență, similar cu cel al articolului 101 alineatul (1) TFUE]

Ministru kabineta 2008.gada 29.septembra noteikumi Nr. 797 „Noteikumi par atsevišou vertikālo vienošanos nepakļaušanu Konkurences likuma 11. panta pirmajā daļā noteiktajam vienošanās aizliegumam” [Decretul Consiliului de Miniștri nr. 797 din 29 septembrie 2008 privind „Dispoziții referitoare la exceptarea anumitor acorduri verticale de la interzicerea înțelegerilor prevăzute la articolul 11 alineatul (1) din Legea concurenței] (*Latvijas Vēstnesis*, nr. 153, 02.10.2008) (denumit în continuare „Decretul nr. 797”), punctul 8.2.1 [textul punctului respectiv este similar celui al exceptării prevăzute la articolul 4 litera (b) punctul (i) din Regulamentul nr. 330/2010]

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamanta, SIA Visma Enterprise (creată prin fuziunea a două societăți cărora li s-au aplicat amenzi prin decizia atacată, și anume SIA FMS Software și SIA FMS), este titulara drepturilor de autor asupra a două programe de contabilitate: *Horizon* și *Horizon Start* (denumite în continuare „produsele în litigiu”).
- 2 Reclamanta distribuia produsele în litigiu atât direct, cât și prin intermediul unor distribuitori, prin încheierea unor acorduri standard de colaborare cu distribuitorii (denumite în continuare „acordul în litigiu” sau „acordurile în litigiu”).
- 3 Clauza 4.1 din acordul în litigiu (denumită în continuare „clauza în litigiu”) prevedea următoarele (în textul respectiv, reclamanta este denumită „furnizorul”, iar distribuitorul este denumit „partenerul”):

„La începutul procesului de vânzare către un anumit utilizator final, partenerul trebuie să înregistreze tranzacția potențială în baza de date creată de furnizor, prin transmiterea formularului electronic al cererii reprodus în anexa 1 la acord, completat în măsura posibilului cu toate informațiile disponibile menționate în anexa 1. Atunci când sunt înregistrate tranzacții potențiale, se acordă prioritate la finalizarea procesului de vânzare cu utilizatorul final în cauză partenerului care a înregistrat primul tranzacția, cu excepția cazului în care utilizatorul final își exprimă opoziția. Acest avantaj va persista timp de șase luni de la data înregistrării tranzacției potențiale.”

- 4 Prin decizia din 9 decembrie 2013 (denumită în continuare „decizia atacată”), Consiliul a declarat că clauza în litigiu încălca interdicția prevăzută la articolul 11 alineatul (1) din Legea concurenței și că, prin urmare, acordurile în litigiu trebuiau calificate drept acorduri interzise care restrângeau concurența dintre distribuitori. Prin aceeași decizie, reclamantei i s-a aplicat o amendă de 64 029,23 euro (45 000 LVL). Consiliul nu a considerat oportun și nici necesar să rețină răspunderea distribuitorilor în calitate de coparticipanți la înțelegere. Consiliul a arătat de asemenea că încălcarea a durat mai mult de cinci ani și a încetat la inițiativa reclamantei.
- 5 Reclamanta a introdus o acțiune la instanța de trimitere împotriva deciziei atacate. Prin hotărârea din 8 mai 2015, instanța de trimitere a admis în parte cererea reclamantei în ceea ce privește aplicarea unei amenzi în solidar celor două entități (cele două societăți prin fuziunea cărora a fost constituită reclamanta), însă a respins în rest acțiunea.
- 6 După ce a fost sesizată cu recursuri introduse de ambele părți, Senāta Administratīvo lietu departaments (Curtea Supremă, Secția de contencios administrativ, denumită în continuare „Senāts”), prin hotărârea din 16 iunie 2017, a anulat hotărârea instanței de trimitere din 8 mai 2015 și a trimis cauza acesteia din urmă pentru rejudecare. Prin hotărârea din 13 septembrie 2018, instanța de trimitere a respins din nou acțiunea, statuând că decizia în litigiu era legală și întemeiată. Sesizată cu recursul ulterior al reclamantei, Senāts a anulat, prin hotărârea din 26 noiembrie 2019, și hotărârea instanței de trimitere din 13 septembrie 2018, arătând că această hotărâre nu a examinat în mod adecvat argumentația reclamantei referitoare la natura acordului, la contextul său juridic și economic și nu a ținut seama de probele privind punerea în aplicare efectivă a acestuia.
- 7 Printre alte considerații, Senāts a apreciat că instanța de trimitere a concluzionat în mod eronat că expresia „cu excepția cazului în care utilizatorul final își exprimă opoziția” inclusă în clauza în litigiu nu era relevantă. Astfel, în opinia sa, pentru a determina natura, domeniul de aplicare și limitele acordului, trebuia să se stabilească modul în care participanții la acord au urmărit să îl pună în aplicare, în special modul în care ar fi tratate eventualele opoziții ale clienților și care ar fi limitele acțiunii vânzătorului în funcție de opoziția exprimată de client. În plus, potrivit Senāts, nu era important dacă clientul cunoștea sau nu existența unei

asemenea dispoziții și dacă avea sau nu cunoștință de conținutul acordului în general. Important era modul în care se prevedea ca vânzătorii să acționeze, în procesul de vânzare, dacă ar fi primit asemenea obiecții. Senāts a adăugat că conținutul acordului trebuia apreciat atât în funcție de modul său de redactare, cât și în funcție de elementele de probă prezentate de cele două părți la procedură care puteau să dovedească adevărata natură a acordului.

Principalele argumente ale părților din litigiul principal

Cu privire la existența unei încălcări

- 8 Potrivit **Consiliului**, regimul prevăzut de clauza în litigiu, conform căruia distribuitorul obține, prin înregistrarea unei tranzacții potențiale într-o bază de date a clienților reclamantei, „prioritate la finalizarea procesului de vânzare”, iar acest avantaj persistă o anumită perioadă, și anume șase luni, reduce concurența dintre distribuitori și presiunea concurențială reciprocă a acestora. În măsura în care este vorba numai despre clienți potențiali, distribuitorii nu au posibilitatea să concureze între ei pentru a oferi produsele în litigiu în condiții mai favorabile. Acordarea unui asemenea avantaj echivalează cu o repartizare coordonată a clienților între distribuitori de către reclamantă, ce restrânge concurența dintre aceștia. Potrivit Consiliului, întrucât clauza în litigiu are ca obiect restrângerea concurenței, acordul în litigiu constituie o restrângere prin obiect și, în consecință, nu este necesar să se analizeze aplicarea efectivă sau efectele clauzei în litigiu. Potrivit Consiliului, mențiunea „[...] cu excepția cazului în care utilizatorul final își exprimă opoziția”, cuprinsă în clauza în litigiu, nu este relevantă pentru aprecierea standardului de probă aplicabil unei restrângeri a concurenței. Dacă această condiție ar fi luată în considerare pentru a se stabili nivelul probatoriu necesar în speță, restrângerea concurenței ar depinde de executarea în practică a acordului în cazul fiecărui distribuitor în parte. Or, restrângerea deosebit de gravă a concurenței există independent de comportamentul clientului.
- 9 **Reclamanta** contestă că acțiunile sale aveau ca obiect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței. Acordul în litigiu nu instituie un sistem în care înregistrarea unei tranzacții potențiale elimină sau restrânge concurența, întrucât nu a fost încheiat un acord reciproc potrivit căruia distribuitorii nu își vor prezenta ofertele unui client înregistrat (rezervat) de un alt distribuitor, iar reclamanta nu a promis că nu va consulta un alt distribuitor cu privire la clientul în cauză. În opinia reclamantei, înregistrarea nu împiedică nicidecum alți distribuitori să desfășoare activități comerciale cu clienți care au fost deja abordați de unul dintre distribuitori sau de reclamanta însăși, inclusiv în legătură cu perioade ulterioare. În consecință, clientul ar avea dreptul de a alege orice distribuitor, astfel încât posibilitatea unei împărțiri a pieței ar fi exclusă. Nu există alte împrejurări (distincte de acordul în litigiu) care să dovedească obiectivul comun al părților de a-și împărți piața în ceea ce privește clienții. În cazul în care un distribuitor nu a fost informat cu privire la o rezervare concretă efectuată de un alt distribuitor, acesta nu este supus unei restricții de fapt și nici nu este încurajat să se abțină de la

a prezenta clientului o ofertă. În consecință, concurența dintre distribuitori nu este restrânsă în vreun fel. Acordul în litigiu nu ar prevedea un mecanism coercitiv și nici sancțiuni. Reclamanta adaugă că, deși Curtea de Justiție a Uniunii Europene a examinat condițiile de împărțire a pieței în cadrul unui sistem de distribuție selectivă bazat pe distribuția produselor de lux, concluziile sale privind legalitatea condițiilor de împărțire a pieței sunt aplicabile tuturor sistemelor de distribuție justificate în mod legal, indiferent dacă aceasta este selectivă sau exclusivă.

Cu privire la justificarea clauzei în litigiu (obiectiv legitim)

- 10 **Reclamanta** consideră că dacă un acord care limitează posibilitățile de vânzare ale revânzătorului, inclusiv către anumiți clienți, are un obiectiv legitim și este aplicat în mod proporțional, un astfel de acord nu poate fi considerat interzis în temeiul articolului 11 alineatul (1) din Legea concurenței. Aceasta arată că avantajul conferit de clauza în litigiu stimula distribuitorii să opereze activ în distribuția produselor în cauză, cu alte cuvinte distribuitorii recurgeau la o comercializare activă, în concurență unii cu alții. Reclamanta afirmă că a tratat toți distribuitorii în mod egal, impunând aceleași condiții de vânzare tuturor distribuitorilor săi autorizați, în ordinea primirii cererilor. Caracterul necesar al clauzei în litigiu era impus de particularitățile sectorului și ale produselor în litigiu. În opinia sa, în fapt, produsele în litigiu sunt programe de contabilitate complexe, care trebuie actualizate în mod regulat și care, în anumite împrejurări, trebuie adaptate nevoilor specifice ale clientului în cauză. Pentru a garanta faptul că clientul primește un produs de calitate și eficient (aspect de care depinde reputația produsului), sunt necesare atât controlul activității distribuitorilor de către reclamantă, cât și consultarea constantă dintre reclamantă și distribuitori cu privire la instalarea produsului în discuție și la propunerea unor soluții specifice. În plus, clauza în litigiu permitea reclamantei, în calitate de producător, să își planifice veniturile, să identifice o clientelă potențială, să decidă cu privire la investițiile în dezvoltarea produsului său, să utilizeze în mod eficient resursele, să stabilească condiții echivalente de colaborare cu distribuitorii, precum și să acorde clienților o reducere operată de producător, solicitată de distribuitor.
- 11 Potrivit **Consiliului**, este necesar să se considere că acordul în litigiu restrânge concurența prin obiect, ținând seama în special de faptul că reclamanta nu a furnizat o explicație rațională și rezonabilă din punct de vedere economic pentru a justifica necesitatea de a limita dreptul unui distribuitor de a-și oferi serviciile unui client cu privire la care un alt distribuitor a informat în prealabil reclamanta și pe care, așadar, l-a rezervat pentru el însuși. Pentru a identifica clientela potențială și pentru a decide cu privire la investițiile în dezvoltarea produsului său, nu este indispensabilă rezervarea clienților, întrucât, de exemplu, pot fi utilizate informații istorice.

Cu privire la eventuala exceptare de la interdicție

- 12 **Reclamanta** consideră că acordul în litigiu este exceptat (excepție de la interdicție) în temeiul punctului 8.2.1 din Decretul nr. 797.
- 13 **Consiliul** se opune, arătând că acordul în litigiu limitează numărul de clienți cărora distribuitorii sunt autorizați să le comercializeze produsele în discuție. Acesta arată, în plus, că punctul 8.2.1 din Decretul nr. 797 permite în cazuri excepționale restrângerea vânzărilor active (comportamentul distribuitorilor constând în căutarea de clienți în mod activ fie în interiorul unui teritoriu care nu este restrâns, fie pentru un grup de clienți care nu este restrâns), dar interzice restrângerea vânzărilor pasive (ipoteza în care distribuitorul este contactat de un client care nu aparține teritoriului sau clienților alocați în exclusivitate distribuitorului). Ipoteza unei exceptări se aplică numai situațiilor în care există un sistem de distribuție exclusivă. Această dispoziție nu poate face obiectul unei interpretări largi, care vizează orice situație în care a fost încheiat un „acord exclusiv”, prin vânzarea unui produs o singură dată către un anumit client. În consecință, potrivit Consiliului, clauza în litigiu nu instituie un sistem de distribuție exclusivă. În opinia acestuia, sistemul în litigiu nu poate fi considerat exclusiv întrucât nu este predefinit, iar exclusivitatea sa este determinată în mod selectiv de distribuitorii înșiși. Prin urmare, nu este necesar să se aprecieze nici eventualele restrângeri ale vânzărilor pasive. Un distribuitor nu poate fi împiedicat să concureze pentru un anumit client atunci când acest distribuitor este în măsură să ofere un preț mai bun și un serviciu de mai bună calitate. Rezervarea în discuție în prezenta cauză restrânge posibilitatea celorlalți distribuitori de a oferi prețuri mai mici și o calitate superioară, astfel încât aceasta impune o restrângere a concurenței prin obiect.

Cu privire la numărul autorilor încălcării

- 14 **Reclamanta** arată că, pentru a constata încălcarea, decizia atacată ar fi trebuit să precizeze numărul de participanți implicați în încălcare. Întrucât decizia atacată nu i-a considerat pe distribuitori răspunzători de săvârșirea unei încălcări, ea a reținut doar un singur autor al încălcării. Or, pentru a constata existența unei înțelegeri, Consiliul ar fi trebuit să identifice doi sau mai mulți autori ai încălcării. Consiliul nu dispune de o marjă de apreciere pentru a reține răspunderea pentru actele ilicite. În plus, clauza în litigiu nu ar fi fost impusă distribuitorilor, ținând seama în special de faptul că le conferea un beneficiu mai mare decât reclamantei.
- 15 **Consiliul** apreciază că avea dreptul să nu impute distribuitorilor răspunderea pentru acordul interzis, în măsura în care aceștia nu au participat în mod activ la încheierea acordului în litigiu, iar puterea lor de negociere față de reclamantă era nesemnificativă. În opinia sa, pentru a constata o încălcare a articolului 11 alineatul (1) din Legea concurenței în cazul unui acord interzis, nu este necesar să se stabilească răspunderea tuturor participanților la încălcare. Consiliul nu a încheiat procedura împotriva distribuitorilor pentru motivul că a constatat că

comportamentul lor nu constituia o încălcare a dispoziției menționate, ci pentru motive de oportunitate.

Cu privire la definirea pieței relevante și la cota de piață

- 16 **Reclamanta** arată că Consiliul, contrar legislației, logicii și propriilor concluzii cu privire la acordurile verticale, a definit o piață unică pe care operează atât reclamanta (nivelul cu ridicata), cât și distribuitorii săi (nivelul cu amănuntul). În opinia sa, ar fi vorba despre o eroare fundamentală în definirea pieței relevante a produsului. Piața relevantă are o importanță esențială, în măsura în care Consiliul trebuia să aprecieze aplicabilitatea exceptărilor prevăzute de Decretul nr. 797.
- 17 **Consiliul** susține că definirea pieței relevante nu era pertinentă pentru legalitatea deciziei atacate, din moment ce acordul interzis în cauză nu era exceptat în temeiul Decretului nr. 797, nu pentru că pragurile cotei de piață stabilite prin dispozițiile acestuia fuseseră depășite, ci din cauză că determina o restrângere a concurenței prin obiect.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 18 Instanța de trimitere arată că acordul în discuție în litigiul principal nu este susceptibil să afecteze comerțul dintre statele membre. Totuși, din moment ce dispoziția națională aplicabilă, și anume articolul 11 alineatul (1) din Legea concurenței, instituie același cadru juridic ca articolul 101 alineatul (1) TFUE, este esențial să se evite adoptarea în Letonia a unui criteriu diferit în materie de constatare a înțelegerilor verticale.
- 19 În consecință, pe baza jurisprudenței Curții, în special a Hotărârii Allianz Hungária Biztosító și alții (C-32/11, EU:C:2013:160, punctul 20), instanța de trimitere concluzionează în sensul existenței unui temei legal pentru a adresa întrebările preliminare pentru a se stabili dacă natura unui acord precum cel în discuție în litigiul principal (care prevede că, în cazul unor tranzacții potențiale înregistrate, distribuitorul care a înregistrat anterior tranzacția beneficiază de prioritate la finalizarea procesului de vânzare cu utilizatorul final în discuție, cu excepția cazului în care acesta își exprimă opoziția, și că acest avantaj persistă o perioadă de șase luni de la înregistrarea tranzacției potențiale) permite să se concluzioneze că acordul menționat, în mod obiectiv, are ca obiect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței.